

NENONEN, *Vilho* Petter, ritari no. 184

Tykistönkenraali

Ritari 184, 8.1.1945, tykistönkenraali, tykistöntarkastaja PM

Syntyi: 6.3.1883 Kuopiossa

Kuoli: 17.2.1960 Helsingissä

Vanhemmat: piirieläinlääkäri Petter (Pekka) Nenonen ja Amalia Lampén

Puoliso: Pelagea (Lina) Skrjabin, entinen Perminoff, k. 1945

Ottolapset: Ija (1912) Spjut, kotirouva, k. 1971, Irina (1915) opiskelija, k. 1934

Kävi 2 luokkaa Kuopion ruotsalaista yhteiskoulua 1894–96 sekä Suomen Kadettikoulun neljä yleistä ja yhden erikoisluokan Haminassa 1896–01. Suoritti Mihailovin Tykistökoulun Pietarissa 1901–03. Palveli 28. Tykistöprikaatissa 1903–05, 73. Kevyessä Tykistöprikaatissa 1905 ja 4. Itä-Siperian Tykistöprikaatissa 1905–06. Suoritti Pietarin Tykistöakatemia 1906–09 ja palveli sen jälkeen 2. Vladivostokin Linnoitustykistörykmentissä 1909–10 ja 1913–14. Oli komennettuna Tykistön pääpolygonille (koeampumakentälle) koeammuntojen yliupseeriksi 1910–12. Toimi koulutus- ja liikekannallepanotoimiston päällikkönä Pietari Suuren merilinnoituksen esikunnassa 1914–16 ja Pietari Suuren 4. Tykistörykmentin komentajana 1916–17 osallistuen patteristonkomentajana ja tykistöryhmän komentajan sijaisena 1. maailmansotaan itärintaman taisteluihin. Oli Venäjän armeijan sotatarvike-esikunnan edustajana Norjassa 1917. Erosi Venäjän armeijan palveluksesta vuoden 1917 lopulla ja tuli Norjan kautta Suomeen tammikuussa 1918.

Osallistui vapaussotaan Oulun suojeluskunnan päällikkönä ja otti osaa kaupungin valloitukseen 1918. Muodosti ylipäällikön toimeksiannosta Valkoisen armeijan kenttätykistön, perusti Pietarsaaren Tykistökoulun ja oli sen ensimmäinen johtaja 1918, määrättiin Päämajan tykistöntarkastajaksi ja ase-esikunnan päälliköksi 1918.

Palveli vapaussodan jälkeen aluksi kokeilu- ja tarkastustoimiston päällikkönä Sotaministeriön taisteluvälineosastolla ja sen jälkeen Rannikkotykistörykmentin komentajana 1918–19, rannikkotykistön päällikkönä 1919, tykistöupseerien täydennyskurssien johtajana 1919–20 ja tykistöntarkastajana 1920–37. Suoritti opinto- ja tutustumismatkan Ranskan tykistöön 1921–22. Oli Kyösti Kallion hallituksen puolustusministerinä 1923–24, Sotaväen väliaikaisena päällikkönä 1924–25 ja oman virkansa ohella Sotakorkeakoulun johtajana 1924–25. Kuului jäsenenä Puolustusneuvostoon 1926 ja 1928–29.

Toimi Puolustusministeriön asesuunnittelukunnan päällikkönä 1937–40 ja oli talvisodan aikana Yhdysvalloissa suomalaisen hankintavaltuuskunnan johtajana ostamassa tykkikalustoa. Palveli Päämajan tykistöntarkastajana 1940–44 ja Puolustusvoimien Pääesikunnan tykistöntarkastajana 1944–47 ylipäällikön myönnettyä 3.5.1942 oikeuden pysyä virassa 65 ikävuoteen saakka. Kirjoitti ”lopputyökseen” Kenttätykistön ampumaohjesäännön 1947. Erosi puolustuslaitoksen palveluksesta 15.2.1947.

Oli Ruotsin Sotatiedeakatemian ulkomainen kutsujäsen 1936, Suomen Tiedeakatemian jäsen 1943–60, Tukholman Tykistöklubin jäsen 1953–60. Kunniajäsenyyksiä: Suomen Fotogrammetrinen Seura, Kadettikunta 1943, Upseeriliitto 1943, Rannikkotykistön Upseeriyhdistys 1947 ja Suomen Sotatieteellinen Seura 1953.

Promovoitiin Helsingin yliopiston filosofian kunniatohtoriksi 1950.

Ylennykset:

Aliluutnantti 10.8.1903, luutnantti 10.8.1906, alikapteeni 30.4.1909, kapteeni 30.4.1911, everstiluutnantti 30.7.1915, eversti 18.2.1918, kenraalimajuri 16.5.1923, kenraaliluutnantti 10.7.1930, tykistönkenraali 3.10.1941.

Kunniamerkit:

VR SR mk, VR 1 rt mk, MR 2, VR 1 mk, VR 2 mk, K SVR 2, Vs mm, Ts mm, Js mm, RomTR 1, RuotsMR suurr K, VirSkKtR 2, VenSt 2 mk, R VenA 2 mrk, SaksRR 1 ja RR 2

Vapaudenristin Suurristi miekkojen kera

1. luokan Vapaudenristi rintatähtineen miekkojen kera

Vapaudenristin 2.lk Mannerheim-risti

1. lk Vapaudenristi miekkoineen

2. lk Vapaudenristi miekkoineen

Suomen Valkoisen Ruusun 2 lk. komentajamerkki

Vapaussodan muistomitali

Talvisodan muistomitali

Jatkosodan muistomitali

Romanian Tähti-ritarikunnan suurupseeri

Ruotsin Miekkaritarikunnan suurristin komentaja

Viron Kotka-ristin 2. luokka

Venäjän Pyhän Stanislauksen 2. luokan ritarimerkki miekkojen kera

Venäjän Pyhän Annan 2. luokan ritarimerkki miekkojen kera

Saksan 1. luokan rautaristi

Saksan 2. luokan rautaristi

RITARIKSI NIMITTÄMINEN JA PERUSTELUT

”Ylipäällikkö on pvm:llä 8.1.45 nimittänyt Vapaudenristin 2. luokan Mannerheim-ristin ritariksi tykistökenraali Vilho Petter Nenosen.”

Tykistönkenraali Vilho Petter Nenosen taloudenhoitajan saapuessa 17.2.1960 aamuaskareisiinsa päärakennuksen puolelle hän ei saanutkaan yläkerrasta vastausta ”hyvän huomenen” -toivotukseensa. Suomalaisen tykistön kehittäjä oli yön hiljaisina hetkinä siirtynyt iäisyyteen.

VIIMEINEN LEPOSIJA: HELSINKI, Hietaniemen hautausmaa

Sijainti: 60°10'20.4"N 24°54'34.3"E
60.172333, 24.909528

Tykistönkenraali Nenonen haudattiin valtion kustannuksella sotilaallisin kunnianosoituksin 25.2.1960. Helsingin Hietaniemen kappelin edustalla olevalla haudalla on kuvanveistäjä Kalervo Kallion spektroliitista valmistama ja kaikkien Suomen tykkimiesten yhteisvoimin pystyttämä monumentaalinen, kevyen kenttähaupitsin kilpeä luonnehtiva hautapaasi.